

Hồi Thứ Một Trăm Mười Một

HỒ LANG TRANH HÙNG

Đinh Hạo hạ giọng nói:

– Lúc trước Thọ Dao Phong, người bạn thân giao của tiểu điệt từng lên vào Bắc Bảo do thám và phát hiện ra Cửu Long Lệnh cất giấu trong mật thất, nhưng chẳng biết là ở gian mật thất nào.

Tây Khanh Trang Khắc Thành nói:

– Ta cũng biết được mật thất đó, nhưng còn lệnh bài thì do Trịnh Tam Giang cất giấu trong người.

Đinh Hạo xúc động nói:

– Y cất giấu trong người ư? Làm sao mà bá phụ biết được chuyện này vậy?

– Tên tiểu tử phục vụ việc ăn uống ngủ nghỉ của Trịnh Tam Giang chính là con cờ của ta đã sắp đặt vào.

– À, thế thì hay quá, Hắc Nho đang quan tâm vấn đề Trịnh Tam Giang sẽ hủy diệt chứng cứ, không còn cách nào để ăn nói với các đại môn phái.

– Y chuẩn bị hành động thế nào?

– Thế thì chưa biết, tiểu điệt phải tìm cách thoát thân rồi tìm gặp Hắc Nho thì mới biết được.

– Thoát thân thì dễ thôi, người cũng chẳng cần ở đây làm gì nữa, cứ đi ngay bây giờ đi.

– Tiểu điệt còn chút ít đồ vật cần phải thu dọn.

– Thế thì hãy về Bảo thu dọn đồ vật cho nhanh, tối đến rồi đi.

– Vâng.

Ánh tà dương lúc đó cũng đã gần lặn, Đinh Hạo và Trang Khắc Thành chia tay trở về Bảo.

Vào khoảng canh một, Đinh Hạo đã thu dọn đồ đạc xong xuôi chuẩn bị rời khỏi Bắc Bảo, bỗng hần nghĩ ra một kế, liền cầm bút viết một bức thư như sau:

“Gửi đến phương trượng Thiếu Lâm Ngộ Nhân đại sư. Bản Nho sau khi do thám đã biết được hung thủ giết người cướp Cửu Long Lệnh năm xưa, công án này sẽ được sáng tỏ trong một ngày gần đây. Lúc bản Nho hiện thân thì xin hãy cùng nhau quần thúc cao thủ các phái không nên động thủ, nhằm tránh sự ngộ nhận. Đọc xong xin hãy đốt hủy đi ngay”.

Sau khi viết xong, Đinh Hạo âm thầm mang đến phòng của Ngô Nhân đại sư. Trang viện vì đề phòng Hắc Nho phát hiện nên tối đến không đốt đèn, toàn một màu đen kịt, rất thuận tiện cho hắc hành động.

Sau khi nhét mảnh giấy vào khe cửa sổ phòng Ngô Nhân đại sư thì hắc nhẹ nhàng gõ lên cửa sổ liên tục, rồi nhanh như chớp lượn người lại về phòng mình, đóng cửa lại.

Ngô Nhân đại sư bị bức mình bởi tiếng gõ cửa, lão tăng gầm lên:

– Ai đó?

Tiếng la hét của Ngô Nhân đã làm kinh động đến mọi người xung quanh, cả trang nhốn nháo hẳn lên. Đinh Hạo hiện đang trong thân phận Đông Khanh nên hắc phải ra mặt. Hắc cố tình mở cửa cho mạnh, nhảy ra bên ngoài rồi quát:

– Xảy ra chuyện gì?

Ngô Nhân đại sư từ trong phòng nói vọng ra:

– Có người gõ cửa sổ làm phiền bản tọa.

Đinh Hạo cười thầm, rồi lớn tiếng nói:

– Chư vị hãy bình tĩnh, đề cao cảnh giác, để ta đi tuần tra xem thử.

Nói rồi hắc quay vào phòng mang túi đeo kiếm, sau đó bằng thân pháp cực nhanh nhảy lên mái nhà, chỉ trong nháy mắt đã chạy ra phía hậu viên của Bảo. Hắc ẩn mình vào trong đồng cỏ mả hoang vắng, thay đổi y áo và đeo mặt nạ vào.

Đinh Hạo đang định phi thân trở lại vào Bảo thì bỗng nghe từ nơi rừng cây gần bên liên tục phát ra những tiếng gầm thét. Hắc bất giác động tâm liền nhìn sang, thì thấy có rất nhiều người thấp thoáng như quỷ u linh, cùng tiến về phía hậu viên của Bảo, y áo màu vàng đã nói lên lai lịch của đối phương.

Đinh Hạo mừng thầm, thật may là Kim Long Bang cũng xuất hiện đột kích Vọng Nguyệt Bảo, rất thuận tiện cơ hội cho hắc hành sự. Sự đột kích này của Kim Long Bang rất mạnh, có lẽ họ đã dồn toàn lực đến đây, quyết sống mái.

Hắc còn đang suy nghĩ thì đã có nhiều tiếng đao kiếm va chạm từng hồi vang tới như sóng gió ba đào từ hướng tiền Bảo. Đinh Hạo rung động tâm hồn chẳng ít, xem ra nhân mã Kim Long Bang đã đánh vào mặt chính của Bắc Bảo rồi.

Bọn đệ tử Kim Long Bang ở hậu Bảo cũng ào đến hợp công, thành thế tiền hậu cùng tổng công kích. Thứ vũ khí chủ lực của chúng là những mũi tên bọc khói ở đầu, được bắn mạnh vào trong Bảo.

Đinh Hạo còn đang ngỡ ngàng chưa biết loại tên bọc khói đó có công dụng gì thì đã nghe nhiều tiếng la thảm rồi hàng loạt võ sĩ canh gác thành lũy của Bắc Bảo đã ngã từ trên cao vài trượng xuống đất chết tươi. Hóa ra loại tên của Kim Long Bang là một thứ chất độc vô cùng lợi hại, có thể hủy diệt kẻ địch một cách dễ dàng, xem ra Kim Long Bang đã quyết tâm trả thù, tiếng la hét chém giết càng lúc

càng mãnh liệt.

Đinh Hạo nhún mình lướt thẳng vào Bảo, hấn thấy cổng Bảo đã bị thuốc nổ làm sụp, không có gì ngăn chặn nên võ sĩ Kim Long Bang tràn vào một cách dễ dàng, gần cả ngàn người đang đánh nhau quyết liệt.

Võ Lâm Chi Hậu độc đấu với Dục Vương Kỳ Sĩ, hai phụ nhân áo vàng thì hợp công vây đánh Phiếu Miếu Chân Nhân, còn Nhất Chi Hoa Bạch Nhiều Thiên thì đang giao đấu kịch liệt với Địa Ngục Tôn Giả, ngoài ra còn một số cặp khác cũng đang quyết sống mái với nhau.

Vì đôi tay của Địa Ngục Tôn Giả đã bị Đinh Hạo đánh bị thương tại cổ miếu Triều Dương Tập nên công lực có phần giảm sút, vì vậy nên Nhất Chi Hoa mới có thể cầm cự nổi với y.

Tây Khanh Trang Khắc Thành thì đang dừng chiến với một người bịt mặt mặc áo gấm, chính là Kim Long Bang Chủ, còn Trịnh Tam Giang thì cầm gươm đứng một bên quan sát cục diện, phàm bất kỳ võ sĩ nào của Kim Long Bang mà tiến đến gần y thì đều bị ngã gục ngay lập tức.

Bỗng nghe một tiếng hự khô khan vang lên, rồi thấy Tây Khanh Trang Khắc Thành loạng choạng lùi ra sau vài bước, té ngổ trên mặt đất.

Trịnh Tam Giang nhảy tới xuất chưởng cản Kim Long Bang Chủ lại rồi thét lên:

– Dừng tay lại, nói chuyện cho đàng hoàng trước cái đã.

Tiếng thét này đã được lão vận đến tám thành công lực nên rất chất chúa, làm cho cao thủ của hai phe tất cả đều bị giật mình, dừng tay cả lại, chỉ thấy hơn ba mươi xác chết nằm la liệt trên mặt đất.

Tây Khanh thì được hai võ sĩ trong Bảo đỡ dậy, rồi lui ra phía sau.

Đinh Hạo núp trong bóng tối nóng ruột vô cùng, thấy Trang bá phụ bị thương mà không biết nặng nhẹ thế nào. Hấn chờ đợi hai võ sĩ dìu Trang Khắc Thành bước lại gần rồi nhanh như chớp điểm huyết chúng, sau đó ôm Trang Khắc Thành vào lòng, nhảy vào một góc tối, hỏi nhỏ:

– Người là bạn của Toan Tú Tài phải không?

Hai mắt của Trang Khắc Thành nhắm nghiền, lão thều thào nói:

– Bằng hữu là ai?

– Hắc Nho.

– À!

– Người bị thương ở đâu?

– Trên cổ, bị độc...

Đinh Hạo vội vàng khám xét kỹ thì thấy trên cổ bên trái của Trang Khắc

Thành có một lỗ máu nhỏ như hạt đậu, thật giống như là Vô Ảnh Phi Mang, chẳng biết làm sao mà Kim Long Bang lại có thể dùng chúng được.

Nhưng hắn không còn thời gian để suy nghĩ nên vội lấy Tị Độc Châu cho Trang Khắc Thành ngậm, chỉ trong giây lát thì độc tố đã được giải trừ. Đinh Hạo lại đặt tay vào vết thương trên cổ vận nội lực hút mạnh một cái, lập tức hút ra được vô số hạt gai nhỏ như hạt đậu, chính là Vô Ảnh Phi Mang chẳng sai chút nào.

Tây Khanh Trang Khắc Thành đứng thẳng người lên nhả Tị Độc châu ra, hoàn trả lại cho Đinh Hạo, nói giọng xúc động:

- Thành thật cảm tạ ơn cứu mạng các hạ.
- Không có chi, người đã trúng phải Vô Ảnh Phi Mang là loại độc trung chi độc, vào da thịt phun máu chết ngay.
- Cao thủ trong bảo đều đã uống thuốc giải độc phòng ngừa trước rồi, vì bản bảo biết Kim Long bang thiện dụng độc dược...
- Người chớ ra mặt, hãy ở trong bóng tối giám sát Trịnh Tam Giang chớ để y chạy thoát.

Dứt lời, hắn lượn mình lướt đi, nhưng vẫn ẩn thân vào chỗ bóng tối.

Lúc bấy giờ, tình thế trong đấu trường đã có thay đổi nhiều, Trịnh Tam Giang đứng đối diện với Kim Long bang chủ, còn đệ tử đôi bên lùi ra sau chiếm lấy một vị trí riêng, phân ranh giới rõ rệt, bây giờ Trịnh Tam Giang nói giọng trầm:

- Để tránh cho đệ tử đôi bên không bị chết oan, ta và người cá biệt cùng nhau giải quyết thế nào?

Kim Long bang chủ cười hăng hắc nói:

- Thế thì hay biết mấy, giải quyết bằng cách nào đây?
- Quyết chiến đến cùng.
- Quyết một mất một còn mới thôi.
- Đúng là như thế đấy, nhưng phải nói chuyện cho rõ ràng trước đã, xin các hạ cho biết lý do tại sao Kim Long bang khởi thủy liên đới địch với bản bảo?
- Điều này chẳng? Hắc hắc hắc, đương nhiên trước khi người nhắm mắt ta sẽ cho người biết lý do ngay.

Mặt mày Trịnh Tam Giang tối sầm lại, mĩa mai nói:

- Nếu người là anh hùng, thì hãy gỡ bỏ khăn bịt đầu của người xuống.

Kim Long bang chủ lạnh lùng tăng hăng nói:

- Thì tạm thời xem ta không phải là anh hùng đi.
- Người làm chủ một bang phái mà lại nói được những lời như thế sao...

Trịnh Tam Giang, tư cách làm người của người cũng chưa chắc đã quang minh

chính đại, bản tọa ta cho rằng người chỉ là một tiểu nhân vô sĩ mà thôi.

- Nếu người là quân tử thì hãy khai lai lịch ra, và cho thấy chân diện mục đi!
- Được, khi người nằm xuống ta sẽ cho người thấy chân diện mục của ta!

Tiếng gầm hét inh ỏi từ hậu bảo vang tí càng lúc càng gần hơn, hiển nhiên số đệ tử Kim Long bang đã tấn công vào tới hậu bảo.

Trịnh Tam Giang giận run nói:

- Người hãy ra lệnh bảo đệ tử của người dừng tay đã, chuyện đêm nay để hai chúng ta tự giải quyết lấy.
- Người hãy nói trước xem nên giải quyết bằng cách nào đây?
- Giữa hai người trong chúng ta chỉ một người sống được thôi, nếu ta chết thì Vọng Nguyệt Bảo sẽ xóa danh ở chốn giang hồ, còn người chết thì Kim Long bang vĩnh viễn trừ danh trong võ lâm, người thấy như vậy có công bằng chăng?
- Hay lắm, thế là công bằng lắm!

Dứt lời, y khoát tay một cái, Nhất Chi Hoa bạch Miếu Thiên huyết sáo một tiếng thật dài, tức thì tiếng la hét ở hậu bảo lần lần lắng dịu.

Trịnh Tam Giang ra lệnh nói giọng lớn tiếng:

- Thắng bại của bản tòa quyết định số mạng của Vọng Nguyệt Bảo, đệ tử bản bảo hãy lui ra sau hết cho ta ngay.

Một câu hạ lệnh, tất cả cao thủ của Vọng Nguyệt Bảo lần lượt tung mình lùi ra phía sau, trong đấu trường chỉ còn lại một mình Trịnh Tam Giang, đơn thân đối diện với vài chục cao thủ của Kim Long bang mà thôi.

Kim Long bang chủ giọng nói lạnh lùng:

- Trịnh đại bảo chủ, người thể hiện trông có vẻ rất hào khí, nhưng ta cảnh cáo với người trước, chớ có chơi trò quỷ quyết nha, bằng không người sẽ phải trả một giá rất đắt đấy.

Vọng Nguyệt Bảo chủ trầm giọng tăng hắng một tiếng nói:

- Đương nhiên!

Y nói xong khoát tay ra sau một cái.

Chúng đệ tử Kim Long bang kể cả Võ Lâm Chi Hậu trong đó, cùng nhau phi thân lùi ra phía sau vài trượng. Đình Hạo đứng trong bóng tối suy nghĩ giây lát, liền hiểu ngay được dụng tâm của Trịnh Tam Giang, xung quanh nội bảo đã được chôn cất thuốc nổ vốn dùng để đối phó với Hắc Nho, bây giờ sẵn dịp đem ra sử dụng luôn, căn cứ bản đồ bố trí mà y đã cho mình xem, thì vị trí chúng Kim Long bang đang tụ tập đúng y chỗ đã được chôn cất thuốc nổ.

Trịnh Tam Giang vung kiếm nói:

- Được, chúng ta ra tay được rồi.

Kim Long Bang Chủ không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Hai bên nhận định mục tiêu thật kỹ lưỡng, rồi bất thành linh cùng ra tay tấn công, tức thì nổ ra một trận chiến kinh tâm táng đởm, hai thanh kiếm bay lượn như rồng bay phượng múa, kiếm khí nghe vù vù. Kiếm thuật của hai bên có vẻ như là ngang tài nhau, chiêu thức của Kim Long Bang Chủ thì hiểm ác quỷ quyệt, còn chiêu thức của Vọng Nguyệt Bảo Chủ thì huyền diệu vô song.

Sau vài chục chiêu, Vọng Nguyệt Bảo Chủ dường như có vẻ yếu thế, càng đánh càng thoái lui ra sau nhiều hơn. Kim Long Bang Chủ cười ha hả, từng bước từng bước lấn tới, càng lúc càng cách xa bang chúng của mình.

Bỗng một tiếng nổ long trời lở đất vang lên ngay tại chỗ bang chúng Kim Long Bang tụ tập, mùi khét lẹt bay lên nồng nặc, khói bụi mịt mù, đầu mình tay chân văng tung tóe khắp nơi.

Kim Long Bang Chủ nhìn lại thì thấy bang chúng của mình chỉ còn khoảng tám, chín người, hấn gầm rống lên:

– Trịnh Tam Giang, ta không san bằng Vọng Nguyệt Bảo của mi được thì ta thề không làm người.

Trịnh Tam Giang cười nhạt nói:

– Một con chó của bọn bay cũng đừng hòng mà thoát ra khỏi đây được.

Hấn vung kiếm một cái, cao thủ của Vọng Nguyệt Bảo từ hai bên lại ập vào chém giết, một trận đổ máu lại nổ ra.

Bỗng Kim Long Bang Chủ nghiêng răng huyết lên một tiếng dữ tợn, xung quanh tức thì có tiếng la hét hưởng ứng vang lên rần rần. Thì ra Kim Long Bang có đặt đệ tử mai phục ở bốn bên, tiếng huyết đó chính là tín hiệu cùng tổng công kích. Trịnh Tam Giang nghe tiếng huyết của Kim Long Bang Chủ thì bỗng giật nảy mình, lại thấy tình huống bất lợi thì căm hờn nói:

– Hừ, thật không ngờ là người, Triệu Nguyên Sanh.

Đinh Hạo nghe đến đó tức thì khí huyết nóng bừng lên, giận muốn điên người, thật không ngờ đó là kẻ thù mà chàng đã tốn bao nhiêu công sức cũng không tìm ra được.

Kim Long Bang Chủ cười ha hả nói:

– Giỏi cho lão già, đã nhận ra được ta. Hôm nay người sẽ phải trả một cái giá rất đắt cho thủ đoạn ác độc năm xưa đó.

Trịnh Tam Giang gằn giọng nói:

– Con cá sa lưới mà cũng dám to miệng ư? Hôm nay dù có ra sao nữa thì bọn ta cũng sẽ liều chết với các người.

Hai bên Kim Long Bang và Vọng Nguyệt Bảo lại lao vào nhau, đấu đá quyết liệt.

Đinh Hạo suy nghĩ giây lát, hần thấy thời cơ để dùng thân phận Hắc Nho xuất hiện rồi giải quyết công án năm xưa đã đến, nên bất ngờ nhảy ra, hét lớn:

– Tất cả dừng tay.

Kim Long Bang Chủ và Vọng Nguyệt Bảo Chủ cùng xoay người sang, rồi cùng thất thanh la lên:

– Hắc Nho!

Tất cả mọi người có mặt lúc đó đều biến sắc, tái mặt.

Đinh Hạo đảo mắt nhìn qua một lượt thì nhận thấy phe của Kim Long Bang đã chết sạch, chỉ còn lại Bang Chủ, Võ Lâm Chi Hậu, Nhất Chi Hoa và hai tên võ sĩ trung niên mà thôi. Hiện trường tuy đã im ắng nhưng sát khí vẫn còn ngấm ngấm, chắc chắn sẽ còn bùng nổ nữa.

Trịnh Tam Giang xoay người hỏi Tổng đà trưởng Hà Cảnh Dương:

– Đông Khanh đâu rồi?

– Có lẽ y đang đợi lệnh trong hậu đường.

– Mau mời y tới đây.

Hà Cảnh Dương dạ một tiếng, rồi chạy đi ngay.

Đinh Hạo khẽ nhìn Kim Long Bang Chủ nói:

– Tạm thời chưa có việc của người, người hãy tạm lui ra đi.

Kim Long Bang Chủ không nói gì, lập tức lui ra sau hơn cả trượng, đứng sánh ngang với Võ Lâm Chi Hậu.

Trịnh Tam Giang theo bản năng tự nhiên thụt lùi ra sau hai bước, nói:

– Các hạ quang lâm bản Bảo có điều gì chỉ giáo?

– Người phải biết chứ sao còn hỏi bản Nho?

– Có phải vì việc chưởng môn và cao thủ của các đại môn phái đến nhờ vả bản Bảo không?

– Hừ, người đã giam lỏng mọi người mà còn giả giọng ư?

– Các hạ muốn gì? Sao lại nói vậy?

– Hãy nói ra lý do tại sao người giả mạo bản Nho giết người cướp Cửu Long Lệnh năm xưa?

Trịnh Tam Giang giật nảy mình, gượng cười nói:

– Ý của các hạ là sao?

– Người còn xảo quyết chối tội ư?

– Chứng cứ ở đâu?

Ngay lúc này đã có mấy chục người đổ xô tới, chính là chưởng môn và cao

thủ của các đại môn phái, có cả Tây Khanh Trang Khắc Thành trong đó. Mọi người đứng sau lưng Trịnh Tam Giang, nhìn Đinh Hạo bằng ánh mắt kinh ngạc.

Trịnh Tam Giang thụt lùi vài bước, hốt hải nói:

– Hắc Nho đã tới, sao chư vị còn chưa ra tay?

Nào ngờ không có chút động tĩnh gì, mặt mày Trịnh Tam Giang đại biến, y xoay người qua Trang Khắc Thành nói:

– Tây Khanh, Tử Yên Khách đâu?

Trang Khắc Thành lạnh lùng nói:

– Có lẽ đã đuổi theo kẻ địch.

– Theo ai?

– Hắc Nho.

– Nói sao?

– Chẳng sao cả, là vậy đó.

– Tây Khanh, sao còn chưa động thủ, còn chờ đến bao giờ nữa?

– Xin thứ lỗi, việc này chỉ có người mới giải quyết được mà thôi.

Trịnh Tam Giang bàng hoàng nhìn Trang Khắc Thành nói:

– Người... người...

Đinh Hạo từ từ bước tới phía Trịnh Tam Giang, cười nhạt nói:

– Mau giao ra Cửu Long Lệnh, rồi tự thú với các đại môn phái.

Da thịt trên mặt của Trịnh Tam Giang co rúm lại, nhưng y không hổ danh là một tên cáo già, vẫn giả vờ nói:

– Người muốn giá họa cho ta ư?

Đinh Hạo từ từ giơ kiếm lên cao, lạnh lùng nói:

– Người đã ngoan cố như vậy thì đừng trách bản Nho độc ác.

Trịnh Tam Giang đảo mắt nhìn Trang Khắc Thành và cao thủ các đại môn phái một lượt, ánh mắt của y đầy vẻ oán hận thâm độc, khiến người ta phải ớn lạnh xương sống. Lúc bấy giờ Được Vương Kỳ Sĩ và Phiếu Miếu Chân Nhân cũng đã lướt tới phía sau lưng của Đinh Hạo.

Địa Ngục Tôn Giả lúc trước vốn ỷ lại vào con Phi Thiên Hồng Hoa, nhưng đã bị Đinh Hạo hủy diệt lúc chạm mặt ở cổ miếu Triệu Dương Tập, lại còn bị hấn chém đứt một nửa bàn tay phải và ba ngón tay trái, cho nên không còn có thể sử dụng được bất kỳ một loại binh khí nào cả. Trong tình huống lúc này thì y khó có thể ra tay được.

o O o